

ÖYLE ÇOK SEVDİM Kİ SENİ

Azime Savaş

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hilal Kılç

Son Okuma: Sümeyye Çelik

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Resmi: "Hygieia", Vatican Museum,

Rome.

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024

ISBN: 978-625-6130-15-9

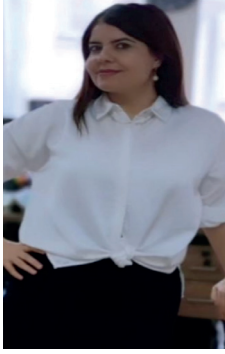
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÖYLE ÇOK SEVDİM Kİ SENİ

Azime Savaş

Azime Savaş, Adana'nın Ceyhan ilçesinde doğdu. İstanbul Zeynep Kâmil Sağlık Meslek Lisesinde lise eğitimini tamamladıktan sonra Mimar Sinan Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü ve Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türk Sanatı yüksek lisans programından mezun oldu. Yenidoğan yoğun bakım hemşiresi olarak başladığı meslek hayatına İstanbul Sağlık Müdürlüğü bünyesinde çeşitli birimlerde görev alarak devam etti. Van'ın Erciş ilçesinde meydana gelen deprem ile Libya ve Somali'ye giden ulusal medikal kurtarma

ekiplerinde sağlık personeli olarak gönüllü yer aldı. En büyük tutkusu gezmek ve okumak olan yazarın *Öyle Çok Sevdim ki Seni* adlı romanı, yayımlanan ilk kitabıdır.

Bir modern çağ aşk masalı...

*“Uzak ve imkânsız görünen bir şey,
bir anda yakın ve mümkün olabilir.”*

Lev Tolstoy

&

Birinci Bölüm

Emirgân'da yeşillikler arasındaki koruya komşu, annesinin dedesinden kalan tarihî köşkün yerine yapılmış olan apartman dairesinin bütün perdeleri sımsıkı kapalı, Boğaz manzaralı odasında genç kadın, heyecan içinde defalarca dinlediği yabancı şarkıya Türkçe sözler yazmaya çalışıyordu. Üsküdar Amerikan Kız Kolejinin sınıf arkadaşı Nilgün, eşinin ortak olduğu müzik şirketinden çıkacak bir plak için bu şarkıya söz yazmasını rica ettiği önde önce çok şaşırmış, yapamayacağını söylemiş ama arkadaşının “Senin kelimelerle aran hep iyiydi.” ısrarı üzerine “Tamam, bir denerim.” demişti. Sabaha kadar uyumamış, arada bir içeride, odasında mışıl mışıl uyumakta olan kızı Leyla'nın üstü açılmış mı diye kontrol etmiş, onu öyle melek gibi uyurken görünce içini derin bir huzur kaplamıştı. Güneş ufukta kızıl bir renkle doğmaya başlarken sabah namazına kalkmış olan annesi, kızının odasının ışığını açık görünce yanına uğradı.

“Kızım, sen daha yatmadın mı? Sabah erken okulda dersin var, geç oldu artık.” dediğinde şarkının sözlerini yeni bitirmişti.

“Biliyorum ama işim ancak bitti, anne. Bu saatten sonra uyuyamam zaten. Banyo yapınca açılırım şimdi. Hem vakit varken gitmeden beraber güzel bir kahvaltı yaparız. Okulda yoğun bir gün beni bekliyor. Bu akşam erken yatar, dinlenirim artık.” diye annesine cevap verdi Güzin.

Yeni çıkan İngiliz genç bir şarkıcının tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok sevilen “Love” adlı romantik şarkısının da yer aldığı plağı her yerde çalıyordu.

*Seviyorum delicesine,
Ömrümü sana verircesine.
Mutluluk uzakta görünse bile
Seninle razıyım bu imkânsız sevgiye.*

Bu dörtlükle başlayan, “Seviyorum” adını verdiği şarkının sözlerini yazdığında kendisi için uzun bir yolun başlangıcı olduğunun farkında bile değildi. Sadece arkadaşına verdiği sözü yerine getirmek istemişti. Şimdi acele etmeli, hazırlanarak Nişantaşı’nda İngilizce derslerini verdiği okula geç kalmamalıydı. Çünkü okulunu, işini ve öğrencilerini çok seviyordu. Hafif bir ruj sürmüş, özenle giyinmiş, saçlarını taramıştı. Ellerinde her zamanki bordo rengi ojeleri sürülüydü. ve evden çıktı.

Çalıştığı okulun temelleri; 1849 yılında ilk olarak Beyoğlu’nda, İngiltere’nin Osmanlı nezdinde büyükelçisi olan ve uzun yıllar bu görevde kalan Lord Stratford Canning Redcliffe’in eşi Lady Stratford Redcliffe’in bir kız okulu açmasıyla atılmıştı. Eğitim dili İngilizce olan ve İstiklâl Caddesi üzerinde yer alan okula her milletten kız öğrenciler alınmaktaydı. Bu durum Sultan Abdülmecid tarafından takdir görmüş ve böyle bir okulun açılması üzerine Beyoğlu’nda bulunan bina Sultan Abdülmecid tarafından Lady Stratford’a hediye edilmişti. 1905 yılında ise İngiltere’den bir müdür ve müdür yardımcısı getirilerek, Beyoğlu Kuledibi’nde English High School For Boys adıyla yeni bir okul olarak, eğitim vermeye başlamıştı. Öğrenci sayısının artmasıyla okul binası yetersiz gelmeye başlayınca İngiliz öğretmenlerin yanı sıra Türk öğretmenler tarafından da

ders verilen okula 1911 yılında Sultan Mehmet Reşad tarafından Teşvikiye’de, üzerinde beş katlı ahşap bina bulunan şimdiki yeri yalnız okul olarak kullanmak şartıyla tahsis edilmişti. Ancak eski bina yıkılarak yerine yeni yapılan okul binası da 1920 yılında çıkan bir yangın ile büyük bir hasar alarak kullanışsız hâle gelmişti. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasından sonra 3 Mart 1924’teki Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Türkiye Cumhuriyeti Devleti denetimine geçen okulun yönetimi, 21 Kasım 1946 tarihinde yapılan tüzük değişikliği ile İstanbul’da yaşayan İngiliz vatandaşlarının oluşturduğu İngiliz Cemiyeti AŞ’ye verilmişti. 1951 yılında okul, “lise” statüsünü kazanmıştı. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra da okulun yatılı ve gündüzlü öğrenci sayısında epey bir artış olmuştu. Bu yüzden ek bina inşaatı için 1955 yılında izin alınmış ve böylece Lozan Antlaşması’ndan sonra kendini genişleten ilk yabancı okul, English High School For Boys olmuştu. Okul binasının genişletilmesinden sonra okula kız öğrenciler de alınmaya başlanmıştı. 1979 yılına gelindiğinde ise Millî Eğitim Bakanlığı ve İngiltere Büyükelçiliği arasında imzalanan bir protokol ile okul Millî Eğitim Bakanlığına devredilmiş ve adı değiştirilmişti.

Emirgân’dan Nişantaşı’na geldiğinde, Teşvikiye Caddesi’nde arabasını okulun yakınına bir yere park etmeye çalışırken öğretmen ve öğrencilerin de yeni yeni gelmeye başladığını gördü. III. Selim ve II. Mahmut Dönemi’nde nişan talimleri için dikilen taşlardan ismini alan Nişantaşı semti, 1870’li yıllarda imara açılmış ve dönemin bütün varlıklı insanların yaptırdığı konaklarla âdeta zenginler semtine dönüşmüştü. Bu konaklardan birinin yerinde inşa edilmiş olan, yüz yıllık tarihe ve geleneğe sahip okul kapısından içeri girip, “Nişantaşı Anadolu Lisesi” yazan tabelaya gururla bakarken bir öğretmen arkadaşının “Güzin!” diye kendisine seslendiğini duydu ve “Geliyorum!” diyerek aceleyle ona el salladı.

*“İnsan sevmeye başladı mı yaşamaya da başlar.”
Madeleine de Scudery*

&

İkinci Bölüm

Babıali’de günlük yazılarını yazdığı gazeteye gelmek için er-kenden Cağaloğlu yokuşunu çıkan Mümtaz Bey, kendisinden önce büyükbabası Rauf Ahmet Bey ve babası Reşat Edip Bey’in de yıllarca bu yokuştan çıktıklarını düşünerek gülümsedi. Usta bir şair, muharrir ve aynı zamanda nazır olan büyükbabası Rauf Ahmet Bey vefat edeli çok olmuştu. Ama dönemin ünlü gazeteci ve yazarlarından olan babası Reşat Edip Bey, Babıali’nin duayen-lerinden biri olarak hâlâ işine gitmeye devam ediyordu. Bu yo-kuştan çıkmak âdetâ bir aile geleneği olarak Mümtaz Nejat Bey’e (1934 yılında Soyadı Kanunu çıkınca Reşat Edip Bey, “soy, nesil, yaradılış” ve “özü, sözü bir, doğru sözlü” manalarına gelen Nejat soyadını almıştı.) miras kalmıştı. Ara sıra mola vererek, durup soluklanıyor; okul takımında futbol oynarken geçirdiği sakatlık-tan hatıra sol ayağındaki sızidan dolayı hızı kesiliyordu. Gazete-cilikten sonra hayatı boyunca en sevdiği şey olan futbolu lisenin son senesinde geçirdiği bir sakatlıktan sonra bırakmak zorunda kalmıştı. Galatasaray Mekteb-i Sultanîsini bitirdikten sonra Fran-sa’ya hukuk okumaya gitmişti. Ama lise çağında okul gazetesinde başladığı gazetecilik aşkı okuduğu bölüme galip gelmiş, avukat olmayı bir gün bile aklından geçirmemişti. Fransızca yayın yapan ve şehrin önde gelen Fransız gazetelerinden biri olan Stambul gazetesi ile profesyonel gazeteciliğe adım atmıştı. 1934 yılından sonra “İstanbul” adını alan gazete, en uzun süre Fransızca yayın

yapan gazetelerden biriydi. Politikanın yanı sıra aynı zamanda gazete ve dergilerde futbola olan ilgisinden dolayı ara sıra spor yazıları da yazmaya başlamıştı. Belki futbolu bırakmıştı ama böylelikle yine futbol camiasından kopmamıştı.

Gazeteye geldiğinde, okkalı bir Türk kahvesi içerek dün akşam Taksim Stadı'nda oynanan Fenerbahçe-Beşiktaş maçını kritik eden fıkrasını yazmaya başladı. Yazısını yazdıktan sonra öğlen olduğunu fark etti. Öğlen yemeğini yakın bir lokantada yedikten sonra akşama kadar gazeteden dostlarıyla bir süre sohbet edip yazılarını toparlamıştı. Sohbetlerinin başkonusu, her yerde olduğu gibi, 1 Eylül tarihinde Almanya'nın Polonya'yı işgali neticesinde savaşın tüm Avrupa'ya sirayet edip etmeyeceğiydi. Çünkü Almanya'nın işgaline karşı İngiltere ve Fransa da Almanya'ya savaş ilan etmişti. Reisicumhur İsmet İnönü'nün nasıl bir dış politika izleyeceği, ülkenin bundan ne şekilde etkileneceği merak konusuydu. Daha şimdiden tüm gıda maddelerinin ihracına yasak getirilmişti. O sene yurt içi ve yurt dışı pek ehemmiyetli olaylar vuku bulmuştu. İspanya İç Savaşı sona ermiş, nisan ayında da İtalya, Arnavutluk'u işgal etmişti. Hatay'ın Türkiye'ye ilhakı ise tüm yurttan coşkuyla karşılanmıştı. Akşama doğru her gün yaptığı gibi beş çayı için İpek Palas'a her zamanki saatinde geldi. Garsonlar onu tanıdığı için büyük bir saygıyla karşıladılar. Frambuazlı pasta eşliğinde çayını içtikten sonra çok oyalanmadan erkenden eve gitmek için ayrıldı. Çünkü karısı Cavidan Hanım, ikinci çocuklarına hamileydi ve bugün yarın doğuracaktı. Oğlu artık yedi yaşına gelmişti. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ve oğlunun ne çabuk büyüdüğünü düşündü. Babası, ağabeyi Rauf'un ölümünden sonra kız kardeşi Nermidil ile yalnız kalmıştı. Kendisi de iki kız kardeşi ile büyümüşü. En büyükleri olan Bergüzar ablası, genç yaşta evlenmiş ve diplomat olan eşinin görevi nedeniyle hep

yurt dışında yaşamaktaydı. Ama küçük kız kardeşi Nihan, İstanbul'daydı ve Türkiye'nin sayılı kadın avukatlarından biri olarak görev yapıyordu. Bu yüzden oğlunun da bir kardeşi olacağı için seviniyordu.

Eve geldiği zaman oğlu Talât Edip'i okuldan gelmiş, ödevlerini yaparken buldu. Babasını gören çocuk, kitabından başını kaldırıp "Annemin biraz ağrısı vardı, odasında dinleniyor." dedi. Sessizce yatak odasının kapısını araladığında karısının uyuduğunu fark etti. Gürültü yapmaktan korkarak kapıyı usulca kapadı. Salona geri döndüğünde oğlu akşamki maçı anlatmasını istedi. Baba oğul böyle sohbet etmeyi çok seviyorlardı. Herkesin babasının yazılarından takip ettiği maçları bizzat babasından dinlemek onu mutlu ediyordu ve ertesi gün okuldaki arkadaşlarına stadyumda olan olayları sanki kendisi izlemiş gibi bir anlatıyordu.

Akşam yemeğinden sonra kütüphaneye çekilip kitap okumak onu dinlendiriyordu. Kitap okurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmediği için gece geç saatte yatak odasına geçmiş, uykuya yeni dalmıştı ki karısının seslenmesi ile uyandı. "Mümtaz, çocuk bu sefer kesin geliyor, sancılar çok sıklaştı." demesiyle apar topar hazırlanıp hastaneye doğru yola çıktılar. Karısını doğumhaneye aldıklarında heyecanla dışarıda beklemeye başladı. Ara sıra bahçeye çıkıp sigara içiyordu. Kasım ayının son günleri olmasına rağmen hava çok soğuk değildi. Birkaç saat sonra karısının doğum yaptığı haberini verdiler. Karısını ve yenidoğan bebeğini görmek için hastane odasına girerken otuz iki yaşında ikinci kez baba olmanın gururunu hissetti. Karısı "Bir kızımız oldu!" dedikten sonra yavaşça gözyaşlarını sildi. Mümtaz Bey, mutluluk gözyaşları döken karısının yüzüne bir kere daha bakınca anneliğin onu ne kadar güzelleştirdiğini düşündü. O da çok mutluydu ve bebek yatağına eğilerek kızına baktı. Düşürmekten çekinerek dikkatlice

kara saçlı, kara gözlü kızını kucağına aldı. Uzun kirpiklerini görünce “Annesi kadar güzel olacak, bahtı da güzel olur inşallah.” dedi. İçini sevinç kaplamıştı. Karısı “Adını ne koyacağız?” diye sorunca Reşat Nuri Güntekin’in en sevdiği romanının başkahramanı geldi aklına. Karısı da bu kitabı çok sevdi.

“İsmi, *Çalılıkusu* romanındaki gibi Feride olsun mu? Kızımız da adının anlamı gibi eşsiz, benzersiz olsun. Aynı zamanda sen de münasip görürsen eğer genç yaşta kaybettiğim rahmetli annemin adı Güzin’i de taşısun, seçkinliği ve asaletiyle hep beğenilsin. Feride Güzin, biricik kızım adıyla yaşasın. Ailemize de inşallah hep sevinç ve mutluluk getirsin.”

“İyi düşünmüşsün.” diyen karısının başını sallayıp onay vermesiyle mesut olan Mümtaz Bey’in gözleri doldu.

Feride Güzin Nejat, 1939 yılında annesi Cavidan Hanım ve babası Mümtaz Bey’in ikinci evladı olarak gözlerini dünyaya açtığında hayatın kendisine getireceği sürprizlerden habersiz, mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

“Gerçek mutluluk yavaş yavaş, azar azar gelir.”

Cengiz Aytmatov

&

Üçüncü Bölüm

Çocukluğu İkinci Dünya Savaşı günlerine denk gelen Feride Güzin Nejat, ailesi ve arkadaşlarının ona daha çok seslendiği gibi Güzin, ilk çocukluk günlerini hayal meyal hatırlıyordu. Anne ve babasının anlattığına göre o doğduğu zaman İkinci Dünya Savaşı yeni başlamıştı ve tüm Avrupa gibi memleket de buhranlı günler geçiriyordu. Onun her şeyden habersiz, bebekleriyle oynadığı günlerde bütün Avrupa'yı derinden etkileyen savaş, ülkemizde de etkisini göstermekte gecikmemişti. O dönem yetişkin olanların karantina günleri, karneyle ekmek almaları ve Türkiye'nin her an savaşa girebileceği endişesi ile hatırladığı o yıllar; 30-31 Ocak 1943 tarihlerinde Türkiye Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ile İngiltere Başbakanı Winston Churchill arasında Adana'da gerçekleşen Adana Görüşmesi ile de hafızalara kazınmıştı. Görüşmenin amacı; Türkiye'nin İngiltere, Fransa, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletlerinden oluşan müttefikler safında savaşa katılmaya ikna edilmeye çalışılmasıydı. Aynı amaçla 4 Aralık 1943 tarihinde bu defa Amerikan Başkanı Franklin D. Roosevelt'in de olduğu üçlü toplantı ile İkinci Kahire Konferansı adı verilen görüşme yapılmıştı.

7 Aralık 1941 tarihinde Pasifik Okyanusu'nda Amerika'ya bağlı bir eyalet olan Hawaii adasında yer alan Pearl Harbor Amerikan deniz üssünü Japon savaş uçakları bombalamış ve bu saldırı neticesinde Amerika da İkinci Dünya Savaşı'na resmen girmişti.

Türkiye savaş boyunca her iki taraf ile yaptığı görüşmelerle tarafsızlığını korumuş ama bu tarafsızlık politikası ona askerî kayıp yaşatmazken büyük ekonomik kayıplar yaşatmıştı. Savaşın başladığı ilk günlerde hemen kısmi seferberlik ilan edilmiş ve bir milyondan fazla genç erkek, silah altına alınmıştı. Ayrıca 12 Kasım 1942 tarihinde yürürlüğe giren Varlık Vergisi de uzun yıllar eleştirisi konusu olmaya devam etmişti. Bunların yanı sıra müttefiklerin Birleşmiş Milletlere üye olması için getirdiği şart nedeniyle Türkiye 23 Şubat 1945'te Almanya ve Japonya'ya savaş ilan etmiş ancak hiçbir Türk askeri savaşmamıştı.

4 Aralık 1945 günü her zamanki gibi gazetede yazısını yazmakta olan Mümtaz Bey, odasının kapısının birden açılmasıyla irkilerek kimin geldiğine bakmak için başını kaldırdı. Gelen, gazetenin genç muhabirlerinden Cevat'tı.

"Aman, Mümtaz Bey, sakın dışarıya çıkmayın çünkü dışarıda kıyamet kopuyor!"

"Hayırdır, ne oldu?"

"Belli ki duymamışsınız, ben de o yüzden gazetede kileri uyarıma geldim, hemen dış kapıları da kilitledik. Yan sokakta muhalif Tan gazetesinin yönetim bölümünü ve matbaasını kalabalık bir grup basmış. Saldırı diğer gazetelere de sıçrayabilir diye polis uyarılmış. O yüzden ben de olayı duyar duymaz arka sokaklardan gazeteye koştum."

"Eyvah eyvah, nasıl olur böyle bir şey! Sen haber vermekle iyi yaptın, Cevat. Sağ olası." dedi Mümtaz Bey ve telaşla gazetenin yazı işleri müdürünün odasına geçti.

Diğer bütün gazeteciler de onun gibi odaya toplanmış, saldırı hakkında konuşuyorlardı. Olaylar henüz devam ettiği için ne olup bittiğini kimse tam olarak bilmiyordu. Olayın aslını ancak ertesi gün öğrenebilmişlerdi. Zekeriya ve Sabiha Sertel'e ait olan

gazete, epey kalabalık olan bir grup İstanbul Üniversitesi öğrencisi tarafından Sabiha Sertel'in önceki gün yazdığı bir yazı gerekçe gösterilerek basılmış ve gazete binası ile matbaa makineleri kullanılmayacak hâle gelmişti. Gazete de tüm bu olanlar yüzünden kapanma kararı almıştı.

Mümtaz Bey gazeteci arkadaşları ile olayları değerlendirirken “Onu bunu bırakın da çok şükür kimseye bir şey olmamış. Ama bu demokrasimize vurulmuş kocaman bir darbedir. Özgür basın susturulamaz, birlik olup herkesin, tüm basının bu olayı kınaması ve suçluların hemen gereken cezayı alması lazımdır. Bugün onlara saldıranlar, yarın beğenmedikleri bir haber için bizim kapımıza da dayanırlar. Bir gazetenin yazılan bir yazı yüzünden bu hâle getirilmesi utanılacak bir şeydir. Muhalif sesler her daim olacaktır. Demokrasi böyle bir şeydir, öteki türlü olmaz. Bu saldırıya en büyük tepkiyi hükûmetin vermesi gerekir. **Çünkü** bugün gazete basanlar, yarın Meclisi de basar.” demiş ve herkes sözlerine hak vermişti.